

Kapitola 01 – Úvod do duše

Sedím u počítače a zaznamenávám dnešní datum. Je neděle dvacátého ledna roku dva tisíce třináct. Ano, opravdu, rok dva tisíce třináct začal a Země přitom stále existuje. Naše planeta se točí stejnou rychlostí jako loni, úplně stejnou rychlostí jako dříve obíhá kolem Slunce. Existuje vše, na co jsme zvyklí ze svého dosavadního života. Nezměnilo se vůbec nic. Žádná vesmírná katastrofa nenastala. Žádný meteorit neprolétl zemskou atmosférou, dokonce ani všemocní a vševědoucí bulvární novináři neobjevili na obloze kosmickou loď mimozemské civilizace, která by narušila náš pečlivě střežený zemský vzdušný prostor. Můj mobilní telefon funguje, televizní programy, šířené satelitem, po spuštění televizoru, bez problémů pracují. Takže to vypadá, že ani nějaký ohromný proud energie vyvržené Sluncem naši matičku Zemi netrefil. Satelity by to určitě odnesly jako první. Sleduji zpravodajské kanály a zjišťuji, že ani příroda se nerozhodla naši civilizaci zničit. Sopky mlčí, zemětřesení a následná tsunami se nekonají. Tak co si teď mám myslet ?

Jsem jedním mikročlánkem naší globalizované společnosti. Zglobalizované civilizace. Lidstva. Společenství, které se vyvíjí na malé modrozelené kouli v prostoru, jehož rozměry si nedokáži představit. V prostoru, který nechápu. Nechápu, jak vznikl, proč, kdy, kde začíná, kde končí. Zjišťuji, že je toho docela dost, co nechápu. Chytřejší mikročlánek říkají, že se ten prostor kolem mne nazývá vesmír. Pro určení jeho velikosti vymysleli nové číslo. Ležatou osmičku. Název má Nekonečno. A hned už jsem chytřejší. A ten vesmír, tak ten vznikl třeskem. Velkým třeskem. A dokonce vím, že už je to pár miliard let, co se ten Velký Třesk udál. Pro lepší pochopení vzdáleností mezi naší kuličkou a ostatními kuličkami v tom velkém, stále se rozpínajícím (ale kam ?) megaprostoru, byla vynalezena jednotka vzdálenosti nazývaná světelný rok. Tak ono prý světlo létá. Vždyť je to vše tak jednoduché. Stačí trochu zapřemýšlet.

Jsem si jistý, že jednou naše lidstvo, jehož jsem pyšnou součástí, na vše přijde. Na podstatu věci. Takzvaně, na její kloub. Je to pro mne velmi důležité. Každému kolem mne se po celou dobu trvání mé rozumnější části života snažím říci jediné. Že je nutné poznat minulost, abychom pochopili přítomnost a malinko rozkryli tajemství budoucnosti.

A tak mne ani moc nepřekvapilo, že se dne dvacátého prvního prosince léta Páně dvou tisícího dvanáctého nic převratného nestalo. Dokonce jsem si byl tak jistý, že k žádné světové katastrofě nedojde. Normálně jsem si na druhý den připravil čisté prádlo, nakoupil potraviny na druhý den, zalil květiny, nakrmil psa a nařídil budíka. Na to, že hodně dějů, odehrávajících se kolem mne, opravdu nikdy v životě nepochopím, to byla ode mne trestuhodná ledabylost a lehkomyšlnost.

Ale nebylo to tak vlastně lepší ? Co kdybych toho věděl víc, chápal bych pak snad více souvislostí ? Byl bych potom stále tak klidný ?

Čekám tedy už měsíc, jestli náhodou nedošlo k nějakému časovému posunu. Jako, jestli se ještě něco v dohledné době nestane. Ale stále nic se neděje. Ráno mne každý den probouzí můj budík. S radostí vstávám do každého nového dne. Tak, jak to dělám již skoro padesát let. Tedy již většinu svého života.

Ale přece jenom se stalo něco převratného. Ne v globálním měřítku, ale ve mně. V mé mysli došlo k rozhodnutí. K velkému rozhodnutí. Řekl jsem si, že když má dojít v současné době k nějaké, blíže neurčené, zásadní změně, tak že se tato změna může projevit lokálně. To znamená i změnu uvnitř každého jednotlivého mikročlánku lidské civilizace. Tedy, aby bylo jasno. Někde hluboko uvnitř mé osobnosti. Někde uvnitř mého mikrokosmu. V místech, která patří pouze mně. V mém srdci. A hlavně, v mém mozku.

Rozhodl jsem se tedy, že už nikdy se nespokojím se slovy „nechápu“, „nerozumím“, „nevím“. A pokud ještě někdy v životě tato slova použiji, bude to pouze proto, abych získal drahocenný čas. Abych získal čas na studium otázky. A hlavně, abych byl schopen najít odpověď. Abych

pochopil základní problém. A co bude nejdůležitější, abych problém dokázal vysvětlit miliardám ostatních mikročlánků.

Označení minulost je pouze uvnitř nás. V následujících kapitolách se ji pokusíme vzkřísit a následně pochopit.

Přítomnost je náš úděl. Vyrovnáme s ní naše mysl a zkusíme ji ovládnout.

Ale největším naším úkolem bude předvídat budoucnost. A nejenom ji předvídat, ale hlavně ji přizpůsobit si. Ovládnout ji. Nastavit budoucnost potřebám lidské společnosti, a tím i jednotlivci. Nejenom ji předpovídat, ale poznat ji.

Tedy v budoucnu přežít.....sebe sama.

Kapitola 02 – Pohádka o vzniku života na Zemi

Bylo nebylo, dávno tomu. Takto začínají snad všechny známé pohádky pro děti. Ale ony takto mohou bez problémů začínat i pohádky pro nás, pro dospělé. Takže, je už to docela dávno, co prý proběhla událost jménem Velký Třesk.

Milé děti, milí dospělí. Dávno tomu, více než před třinácti a půl miliardami let se udála šílená věc. Nějaký, neskutečně obrovský, kus hmoty explodoval. Kde se vzal, tu se vzal, plaval v prostoru. V blíže neurčeném prostoru. Síly, které uvnitř tohoto předmětu a okolo něj působily, už neměly jinou možnost, než nechat tento předmět vybuchnout.

A tak vznikl vesmír. Hvězdy, planety, bílí trpaslíci, červení trpaslíci, černé díry, komety, no a spousta menšího smetí. Ani nevím, jak všechny ty objekty správně nazvat. Poletuje to kolem naší kuličky, má to svoji stanovenou dráhu. Ohřívá se to, ochlazuje, svítí, tmavne. Když se každý večer podíváte na oblohu a je jasno, vidíte tento stále probíhající úkaz.

Je to geniální systém. Je to chaotický systém.

Věřím, že vše je pod kontrolou. Ale každý večer si uvědomuji, že není. A nikdy nebude.

Ted' raději Vás, milé děti, raději vynechám.

Milí dospělí, pod kontrolou tento vývoj není a nikdy dříve nebyl. Náš svět, naše planeta, nevzkvétá. Ani nemůže, protože současný vývoj to už z principu nedovoluje. Jako prezident našeho státu, našeho světadílu, planety, galaxie, známého vesmíru, si Vám všem dovoluji oznámit, že nejsem schopen Vám pomoci.

Pomozte si sami. Bez rozdílu pletí, věku, vyznání, prostě úplně sami.

Veškeré současné závěry historických bádání jsou velmi zajímavé. Naše zemegula je prý stará více než pět miliard let. Asi si přes více než osm miliard let někde v závětrí počkala na své světlo na Slunci. Kus hmoty létal někde v prostoru a tvaroval se. Vznikla koule.

Ještě mi nikdo nevysvětlil, proč ve vesmíru vznikají neustále koule. Proč ne krychle, kvádry, jehlany (zase mě můj mozek zapíná POZOR), a spousty dalších blíže neidentifikovatelných patvarů. Přijímám dostupné řešení. Asi to bude tou neustálou rotací.

Začínám mít problém s jednotkou času. Na co čekala naše zeměkoule pět miliard let ? Točila se kolem dokola své osy a čekala na to, až se stane tím, čím je dnes ?

Co se dělo na naší planetě během těchto pěti miliard let ? Země byla horkem červená, na povrchu se vše tavilo, utvářel se současný systém „cibule“.

Z probíhajících chemických reakcí se na povrch dostávaly různé plyny. Vytvářely zárodky současné atmosféry. Neustálým bláznivým točením se těžké prvky usazují v nitru, ty méně těžší výše, ty nejlehčí na povrchu. A ty plynné, ty časem vytvoří atmosféru.

Tento systém má pro mne smysl. Smysl nemá jednotka jménem ČAS.

Milé děti, milí dospělí. Dostal jsem se ve svém rozjímání do doby cca pět miliard let před naším letopočtem. Můj problém s jednotkou času se zvětšuje. Marně se snažím ty ohromně dlouhé úseky času pochopit. Tak ještě jednou. Osm miliard let ve vesmíru horečně pracuje.

Vznikají všechny možné objekty a zase zanikají. Po oněch osmi miliardách let se zformovala naše koule. A pět miliard let se vyvíjí. A někdy během této doby vznikne život. Nějakým záhadným způsobem vznikne prazáklad. Vznikne opak neživého. Vzniká živý atom, molekula, co já vím. Ale jak vzniká ? Sama od sebe ? Chemickou reakcí neživých součástí ? Nebo odněkud přiletí.

Tato myšlenka mě zajímá. Je jednodušší k pochopení. Než zjišťovat, jak ten prvotní mikroorganismus vznikl zde na Zemi, je mnohem jednodušší si představit, že vznikl někde jinde v prostoru zvaném vesmír.

Roky běží, staletí utíkají, tisíciletí mizí v propadlišti, miliony let letí, miliardy let rozhodují.

Takže. Něco se stalo. Já pořádně nevím, co. Ale málo tuším.

Mně neznámým způsobem vznikl obal kolem Země. Ochranná atmosféra. Plyn, který izoloval naši zeměgulu před vesmírnými vlivy. Zářením apod. Postupně se tedy vytvořily podmínky pro růst bakterií života. Asi to v prvopočátku vypadá jako zelený povlak na neživém kameni. Zeleň se rozrůstá geometrickou řadou. Živiny bere z plynu, který obklopuje naši kuličku.

O dalším rozvoji je rozhodnuto. Někdo, něco, to rozhodlo. Země se stává testem budoucnosti. Možná. Možná, že jsou testovány i jiné kuličky ve vesmíru.

Chci tuto pohádku nechat otevřenou. Bez konce. Konec totiž zatím neexistuje.

Opět mám problém s jednotkami ČASU. Začátek jsme již pravděpodobně určili. Konec je, doufám, v nedohlednu.

Kapitola 03 – Vývoj bez předsudků

Srovnat si v hlavě pět miliard let postupného vývoje je nad mé lidské síly. Ze zeleného žabince se vyvíjí něco většího. Život potřebuje nějaký urychlovač. Tím se stává pravděpodobně voda. H₂O. Spojení kyslíku a vodíku. Nemohu si ani představit, jak toto geniální spojení dvou prvků chemické Mendělejevovy tabulky prvků vůbec vzniklo. Myslím, že mohu bez výčitek svědomí použít slovo náhoda. Nebo to někdo vymyslel a zrealizoval ? Celou naši planetu ovládlo toto spojení dvou prvků. Celá Země je pokryta vodou. A v tomto inkubátoru se vyvíjíme. Jednotlivé buňky nadcházejícího ŽIVOTA se dělí. Vzniká takzvaná geometrická řada. Rodí se vyšší útvary. Pro zjednodušení je možné nazvat nejgeniálnější výtvar jedním jednoduchým názvem.

Prvok.

Prvokem je označován prvotní buněčný organismus, který začíná ovládat prostor na naší zeměkouli. Kolik jich je potřeba k rozvoji ? Asi jsou to stovky miliard jednotlivých buněk, které mají dilema. Ke které jiné buňce se přidružit. Vše funguje na systému Pokus – Omyl. Avšak všechny testy mají jediný cíl. Vytvořit ŽIVOT, který ovládne ty ostatní.

Pokusů jsou miliardy. Když použiji číslo o řád vyšší, není nikdo na světě, kdo by mi mohl mou činnost rozporovat.

Vždyť si mohu vymýšlet, co chci. Když řeknu lidstvu, že prvotně vznikly ryby, není možné, aby moji oponenti dokázali opak. Prostě natočím film o tom, kde vysvětlím celému světu, že prvními obyvateli naší planety byli plovoucí prvoci.

Po pár desítkách milionech let to byly první vícebuněčné organismy. Nejlépe medúzy a jiní tvorové, s kterými máme i dnes problém ve vysvětlení jejich původu.

S radostí míchám páté přes deváté. Nelíbí se mi totiž, když se většina současných věd od sebe odděluje. Přitom by měly všechny vědní obory spolu úzce spolupracovat.

Je tedy vše relativně jednoduché. Naše planeta je celá pokryta sloučeninou vodíku a kyslíku. Protože se těžké kovy a horniny neustále spojují dohromady, dovolím si tvrdit, že hloubka vodního sloupce je obrovská. Věřím, že i několik desítek kilometrů.

Určitě se v té době H₂O dělí i na dvě zásadní sloučeniny. Ta s obsahem soli a ta bez NaCl. Mezi těmito vodami je velký rozdíl. Jeden typ je pitný, z druhého se nenapijete ani náhodou. Mohu se pouze domýšlet, proč toho nepitného je na naší Zemi devadesát osm procent. Pravděpodobně někdo nechtěl, abychom vlastně vůbec existovali. Nebo jsme dostali prapůvodní úkol. Žít a přežít s co největšími problémy. Záhadou pro mne je řešení tohoto problému. Je nutné se vrátit zpět k prapůvodnímu důvodu. Opět bych se chtěl někoho (nebo něčeho) zeptat. Jsme opravdu tou vývojovou větví, která má za povinnost žít ? A nezpochybnitelné právo přežít ?

Dostali jsme šanci. Obrovskou šanci. V době, kdy byla celá naše Země pokryta slaným oceánem, různými vývojovými úlevami, jsme jako lidstvo dostali dopředu obrovskou šanci. Zůstaly nám ty dvě procenta. Neskutečně obrovské množství zásadní pro vývoj. Vnitřek Země se nevzdává a začíná expandovat zpět na povrch naší zeměgule. Vznikají ostrovy, země, světadíly. Vzniká „Pangea“

Pangea je něco mezi nebem a zemí. Vzniká souš. Voda trochu ustupuje. Slaná voda ustupuje. Voda k pití teprve vzniká. Prostě se vsákne do Země. Sůl z vody se absorbuje do pevné horniny. Do nitra naší kuličky se dostává pitná H₂O. Je tam schovaná dodnes. Miliardy let. Nastala doba, kdy je nutné ji začít hledat. Musíme ji najít. I za cenu ohromných nákladů, které si ani nedovedeme představit.

Pokud ji nenajdeme, zmizíme z povrchu zemského.

Na poslední chvíli se vracím na začátek této epizody. Zelený brčál se rozšiřuje po celé naší Zemi. Buňky se naučily dělit. Vznikají složitější společenství Života. Ve vodě se rodí celá uskupení životodárných buněk. Rodí se živí tvorové, kteří mají hlavu, mají tělo, mají ocas. K dalšímu životu, k dalšímu rozšiřování používají jikry. Mikroskopická vajíčka. Jsou kulatá a jsou jich miliardy.

Budoucnost má svoji vizi. Jak jinak, je kulatá. Prostě život má do budoucna jedinečný tvar. Kouli.....